Michala Mecnera zpovídala Kateřina Horová, redaktorka Cosmopolitanu.

Jaký je tvůj ranní rituál, čím začínáš nový den?

Tím, že se do toho rána dobře vyspím, to je základ. A miluju, když se pak probouzím a na tapetách tančí první sluneční paprsky. Pak si udělám kávu, čerstvě umletou, v konvičce. Italové mají pravdu, je snazší změnit víru než značku kávy *(smích)*.

Kdo tě nejvíc ovlivnil ve focení?

To nejde určit jednoznačně, jedná se o komplexní souhrn více faktorů. Ale určitě pro mě mnoho znamenalo, když mi napsal 2 dopisy – jeho skvostná typická ruční psaní – Jan Saudek. Měl jsem šok, když jsem je našel ve schránce, myslel jsem, že omdlím blahem a bylo mi líto je otevřít, chtěl jsem to furt oddalovat donekonečna.

A v bysnysu?

Máma. Obdivuju, jak si po revoluci vybudovala vlastní podnik. Pracovala velmi tvrdě a šikovně. Na podnikatele se v této zemi často hází špína, ale já to znám z té druhé strany a podle mě je obdivuhodné, když někdo dokáže něco stvořit a stará se o to, aby to fungovalo. Máma je také pro mě neutuchající inspirací v přístupu k práci, k filozofii práce. Milovat svou práci, dělat ji poctivě a vždycky odevzdat úplné maximum. Dát méně než to nejlepší znamená vyhodit oknem svůj dar.

Co bys poradil nevěstě a ženichovi?

Aby si svůj den fantasticky užili. Aby pustili z hlavy úplně všechno, netrápili se příbuzenskými vztahy a jestli tohle nebo tamto... Obvykle hned na začátku říkám – a myslím to zcela vážně – že oni jsou právě teď hvězdy, kolem kterých se všechno točí. Nevěsta je neuvěřitelně sexy a bere si za muže skvělého, charizmatického chlapa. To je zhmotnění velkého snu. Ať jsou svoji a přitom zůstanou nezaměnitelně sví! Jestli bude pršet nebo dezert není dost sladký nebo tamto, to je ve finále úplně jedno, podstatní jsou jenom oni a to, co sdílejí se svými nejbližšími, jsou u toho jejich rodiče a rodiče jejich rodičů, sourozenci, nejlepší přátelé, co lze žádat více? Poradil bych také, aby se hodně líbali, mazlili, dotýkali se, hladili se očima, první polibek ať je luxusní francouzák, ať tečou slzy štěstí, ať se objímají se všemi, ať se vznáší blahem. A ať si vzpomenou, proč se říkalo právo první noci. Vždyť ta představa je tak vzrušující, celý den se na to těšit, takové sexy pomyšlení!!!

Nezapomenutelných 5 osobností, které Ti stály před objektivem?

Nositel Nobelovy ceny Seamus Heaney, mistr sochař Olbram Zoubek, zpěvačka Ute Lemper, kníže Karel Schwarzenberg a určitě neuvěřitelně srdečná a okouzlující Tereza Maxová.

Co adrenalinové okamžiky při focení svateb? Na všechno málo času, jediný pokus...

To je pravda. A právě proto já miluju focení svateb. Produktová fotka by mě nudila. Focení modelek taky. Svatba není iluze, svatba je skutečná událost se skutečnými lidmi. Každá svatba je pro mě svátek, vždycky už ráno mám trému, nosím v sobě zdravou pokoru, jako bych fotil první svatbu. A zároveň si každou svatbu užívám, jako kdyby byla moje poslední. To se nedá popsat, jaká je to radost fotit svatby, to se musí zažít. Se vším, co to obnáší.

Kateřina & Ondřej (228)

Kateřina & Ondřej (229)

Kateřina & Ondřej (230)

Kateřina & Ondřej (231)

Kateřina & O

Kateřina & Ondřej (234)

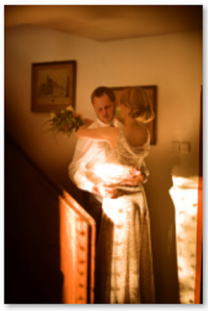
Kateřina & Ondřej (235)

Kateřina & Ondřej (236)

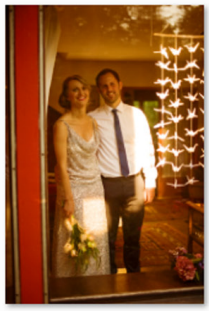
Kateřina & Ondřej (237)

Kateřina & O

Kateřina & Ondřej (240)

Kateřina & Ondřej (241)

Kateřina & Ondřej (242)

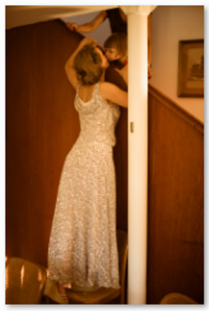
Kateřina & Ondřej (243)

Kateřina & O

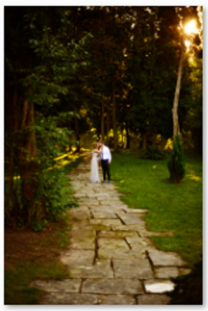
Kateřina & Ondřej (246)

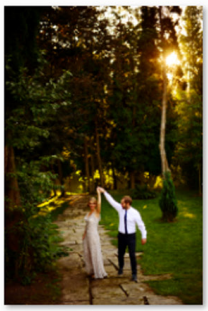
Kateřina & Ondřej (247)

Kateřina & Ondřej (248)

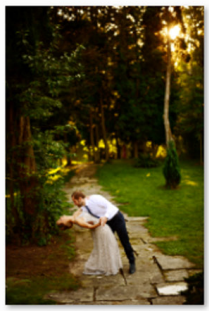
Kateřina & Ondřej (249)

Kateřina & O

Co je na tom to nekrásnější?

Popravdě, obrovský moment úlevy a krásná chvíle je, když dorazím domů a ihned v pořádku nahraju všechny paměťové karty do PC. Prohlížím a kontroluju, zda je tam vše a zda tam jsou stěžejní okamžiky, jestli je vše perfektně ostré a dobře exponované. A cítím, že to je ONO, že je to tam!

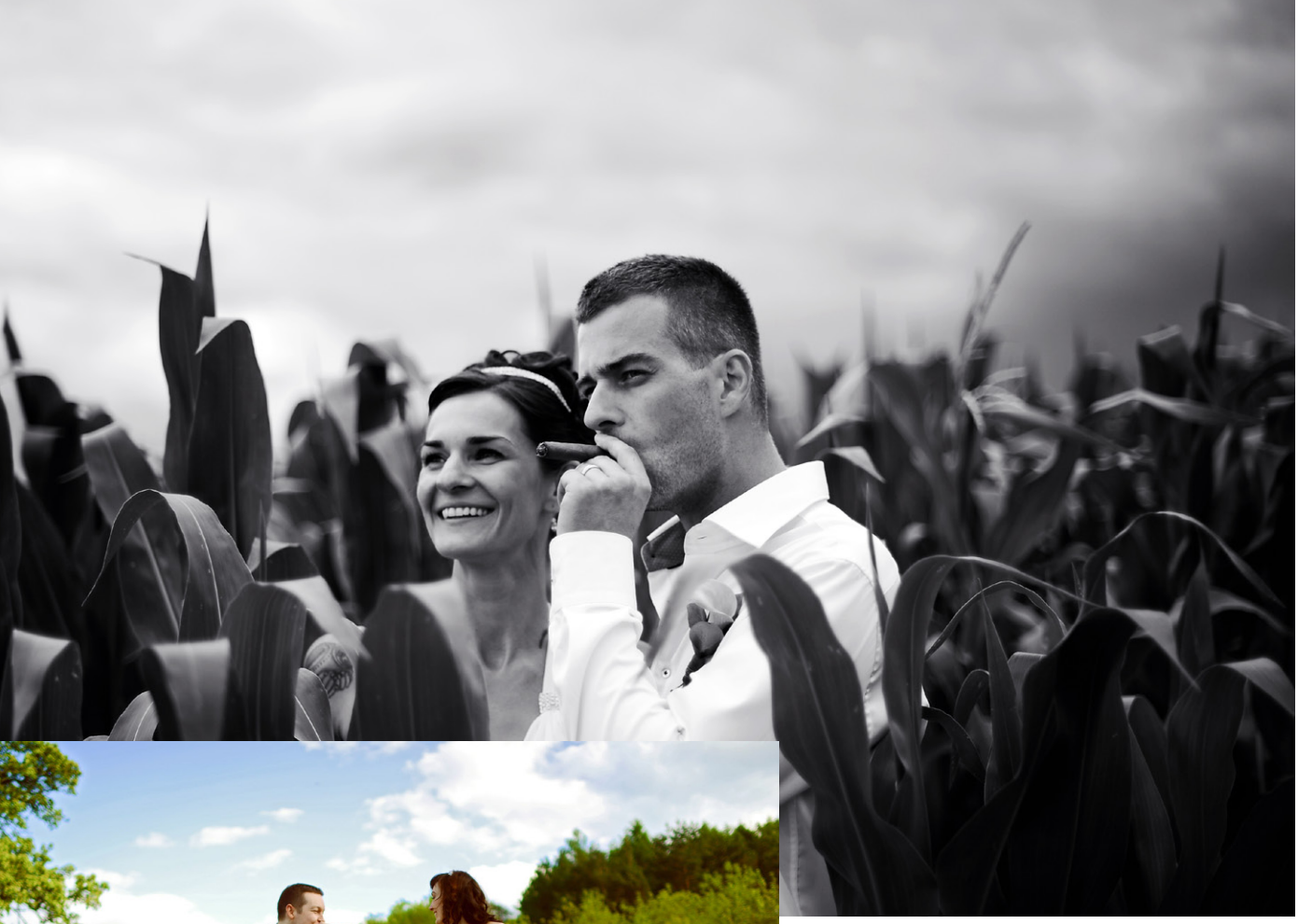

Co je nejtěžší na svatbách?

Odpovědnost, ale ve srovnání s odpovědností např. pedagogů, lékařů a soudců je to zanedbatelné. Není to odpovědnost za život, ale odpovědnost za štěstí, v tom je to možná těžší. A asi nejtěžší bývá u celodenní svatby jistý moment během pozdního odpoledne, kdy přichází obrovská únava, fyzická krize. Ono se to možná nezdá, ale já jsem od začátku focení až do konce jak pružinka, neustále ve střehu, neustále se vciťuji do děje, do lidí, do prostředí. Nedám na sobě samozřejmě nic znát, ale už jsem se za ty roky také naučil rozvrhnout síly, nepřepálit to na začátku, svatbu si prostě užít s lidmi. Nemohu splynout se zdí nebo být šedá eminence někde v pozadí. Souhlasím s válečným fotografem Robertem Capou: „Jestliže vaše snímky nejsou dost dobré, je to proto, že jste nebyli dost blízko…“ A u svatby je to stejné, míním tím osobní blízkost, poznat se s lidmi, tu a tam zapříst konverzaci, tu a tam se zasmát, ukázat dětem nějaký fígl, vyměnit si pár vlídných slov s prarodiči nevěsty a tak dále.

Svatba tvých snů?

Ta moje *(smích)*.

A co z těch všech, které jsi až dosud fotil?

Určitě ty, které mám v portfoliu. Jsem za ně nevýslovně šťastný, byl jsem svědkem romantické události nádherných lidí, nádherného dne, nádherného prostředí. Byla pro mě radost a čest u toho být. A je zase hřeje u srdce, že jejich láska přináší tolik radosti a inspirace jiným srdcím. Pak ještě určitě další svatby, jejichž zveřejnění si klienti nepřáli, což naprosto respektuju, nemusí být všechno všude. Možná se to divákovi zvenčí nezdá, dnes je každý zvyklý z facebooku nahlížet do soukromí všech ostatních, ale svatba je mimořádně intimní, křehká a důvěrná událost.

Na která místa vzpomínáš?

Na všechna, vždycky je to pro mě něco nového, nebo naopak čelím silnému dejá-vu, kde jsem už fotil a musím se neskonale soustředit, abych to nanovo udělal úplně jinak, ušil na míru znova. Ale místa, která jsem si na focení svateb zamiloval a celkově se mi hodně líbila jsou určitě tahle: Obecní dům, Villa Richter, Poštovní dvůr v Karlových Varech, Chateau Kotěra, Chateau Havel, Chateau Mcely, Kaiserštejnský palác, Luční bouda u Sněžky, Arcibiskupský palác, Nebozízek, Ledeburské zahrady, Vrtbovská zahrada, svatby kdekoliv v Řecku *(smích)*, ve vinařském regionu v německém Porýní, Chateau Liblice, Family Hotel Okoř, Zámek Veltrusy, svatby na Moravě, Vyšehrad a též jedna soukromá funkcionalistická vila, kterou bohužel na přání klientů nemůžu jmenovat konkrétně... No, jak o tom mluvím, vybavují se mi všechny dvojice, jejich jména, úsměvy, polibky. Chtěl bych je aspoň takto na dálku pozdravit!

Vzpomínám si, jak jsi mi vyprávěl o Yousufovi Karsho-vi, jeho památné motto: „The heart and mind are the true lens of the camera....” Co tvoje výtvarná tvorba?

Pokračuju tak jako vždy, jdu si svou cestou. U výtvarných věcí se dostávám trochu k obskuritě a neproniknutelnosti pro běžného diváka. Pracuji s mytologií, přetvářím mýty a archetypy a adjustuju je do 21.století, jak jej vnímám. Kdo dnes zná Juditu a Holoferna nebo Ledu a labuť? No, Adama a Evu zná každý, ale já bohužel nemám zrovna na tohle dílo souhlas k zveřejnění, na vkus modelky je příliš kontroverzní. Třeba jednou uzraje, modelka nebo čas nebo oba najednou *(smích)*.

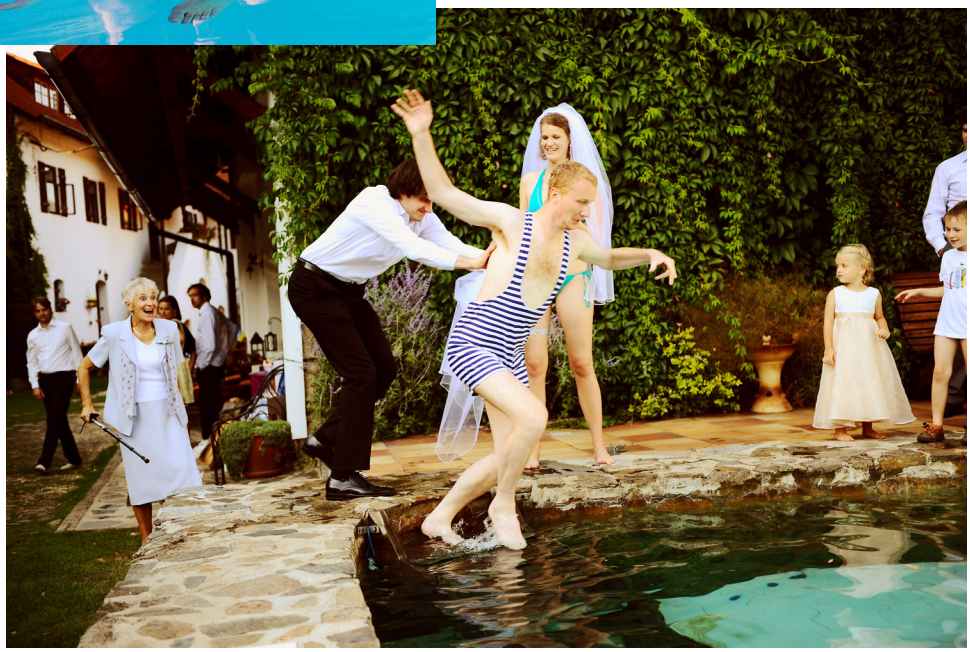

Už jsem slyšela od několika párů, které jsi fotil, že máš rád vodu a bazény?

Jo, říká se to o mně *(smích)*. A taky jsem se už párkrát sám koupal, když bývají tropy, kdo by se nechtěl svlažit. Osvěžím se a pustím se pak s ještě větší vervou a elánem do focení!

A co rád děláš ve volném čase? Co budeš dělat dnes a zítra?

Miluju možnost se neustále rozvíjet a vzdělávat. Učím se italsky s Italkou, opakuju si řečtinu, samostuduju moderní architekturu. Chodím do tanečních, dneska večer je lekce. Zamiloval jsem si valčík a tango, to je taková krása, jsem šťastný, že jsem se do toho konečně pustil. Těším se taky zítra na fotbal, dřív mi vadilo neustálé trénování a dneska jsem rád, že si jdu provětrat hlavu a radovat se z tak krásně prosté věci, jako je hra s míčem. Hrál jsem dlouhé roky za Spartu, tehdy to byla velká dřina a euforie. Dneska už jen pro tu radost, se skvělou partu kluků z Čechie Smíchov. Jo a právě vyhlížím slunce, potřebuju sluneční záření na platinový tisk. Intenzívně jsem to dva týdny testoval a konečně to začíná vypadat k světu. O tom ti povím příště, OK?

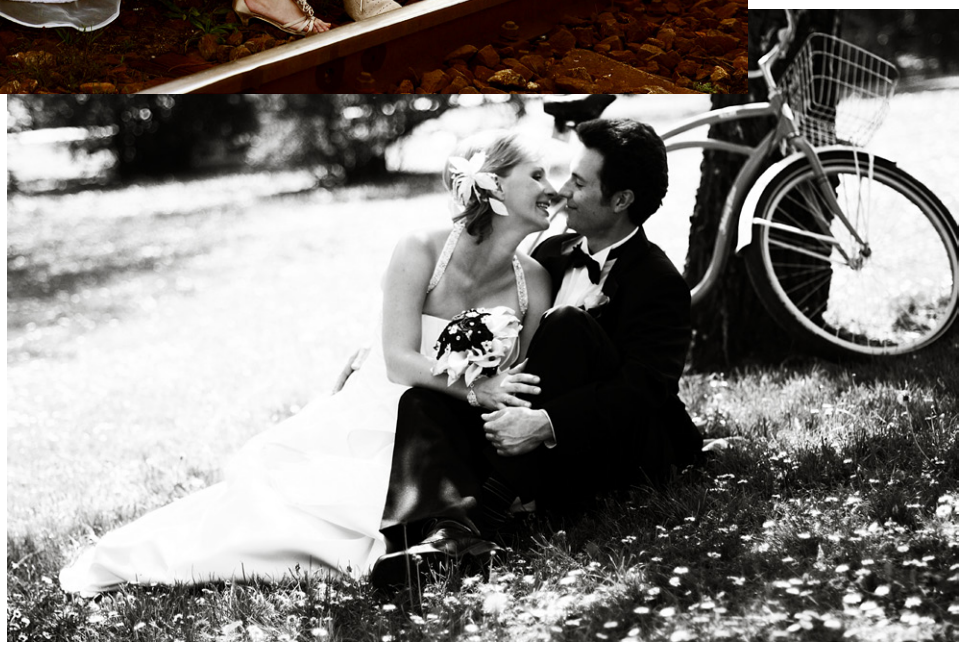

Jasně. A, Michale, děkuju za rozhovor.

Bylo mi potěšením, Katko. A hele, už vysvítá slunce!